

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 22	15. November 1916	65. Aargang

Religionens Frugter.

Tale af Ældste Andrew Jenson, holdt i Assembly Hall, Salt Lake City, Søndag den 28. November 1915.

Oversat fra »Des. News« af Dr. C. L. Olsen.

(Fortsat.)

Det indre Forhold blandt de Sidste-Dages Hellige.

Apostelen Jakob lægger i sit Brev Eftertryk paa Broderkjærligheden. Dette Faktum er af særlig Interesse, at midt i de værste Lidelser og Forfølgelser, vi nogensinde har været udsatte for, har de Sidste-Dages Hellige dog aldrig svigtet hverandre. Da i Aaret 1839 næsten 15,000 af vort Folk var ved at blive uddrevne fra deres Hjem i Staten Missouri, indgik de en højtidelig Pagt med hinanden om gjensidig Bistand. Følgende er en Del af denne Overenskomst, som de af egen fri Villie underskrev til Vitterlighed:

„Vi, de undertegnede, bekræfter, at vi, enhver for sig, højtidelig lover at bistaa hverandre, og at vi under alle Omstændigheder til det yderste vil bruge vore Evner til at være hverandre behjælpelige under vor Forflyttelse fra denne Stat; og vi erklærer herved, at vi paa det stærkeste er forbundne, samt at vore Ejendele, saa vidt de rækker, staar til en dertil beskikket Komites Raadighed og skal bruges for at tilvejebringe Midler til Hjælp for værdige fattige og trængende, saa længe der findes een tilbage, som ønsker at flytte fra Staten." (History of the Church, III, Side 251.)

Dette Dokument blev undertegnet af næsten alle de Hellige, som ikke allerede havde forladt Staten Missouri.

Kom ihu, at jeg nu hentyder til Broderkjærligheden, og at jeg fremhæver denne Omstændighed blot for at vise, at vore Brødre, selv i

den værste Nød og under de sværeste Lidelser, var hverandre tro, og villige til at opofre alt, ja, indtil den sidste Øre, de ejede, for deres lidende Brødre. Ikke nok med, at de lovede at gjøre saaledes, men de holdt deres højtidelige Løfte.

Den samme Opofrelsens Aand raadede blandt de Sidste-Dages Hellige under de Forfølgelser, der senere hen fandt Sted, saasom da de Hellige blev uddrevne fra Staten Illinois, samt under deres derpaa følgende Udvandring til Klippebjergene. De stod trofaste ved hverandres Side, som Kristne burde gjøre. Saalænge der fandtes en Mundfuld Mad i Lejren, havde alle lidt at spise. Da de Hellige var paa Vandringen her til disse Dale, og „Mormonbataillonen" drog afsted (dette Armeekorps blev nemlig udkommanderet af Regjeringen), tog de tilbageblevne Hellige Vare paa Soldaternes — deres Medbrødres — Hustruer og Børn.

Dette er, hvad de Sidste-Dages Hellige forstaar ved Benævnelsen: Broderkjærlighed. Dersom man ønsker at vide, hvad ægte, praktisk Socialisme er, kan man maaske faa et Vink fra de Sidste-Dages Helliges Historie og paa samme Tid lære en Lektie med Hensyn til praktisk Kristendom.

Gode Ord udtalte om vort Folk.

Hen paa Sommeren besøgte jeg Kalifornien to Gange. Jeg var i San Diego den 17. Juli, vor „Utah Dag" dersteds, og ligeledes i San Francisko den 24. Juli, da Utahs Pionerdag blev fejret ved Verdensudstillingen. Det glædede mig meget at lytte til de mange fremragende Borgere i Kalifornien, der ved disse Lejligheder udtalte deres Højagtelse for de Sidste-Dages Hellige. Uden Undtagelse gav de dem uforbeholdent et godt Skudsmaal.

Det er meget almindeligt, at Talerne ved saadanne Festligheder gaar til Yderlighed med at rose dem, de ønsker specielt at hædre. Men i disse Tilfælde tror jeg, Talerne mente oprigtig, hvad de sagde. Og det Spørgsmaal opstod uvilkaarlig i mit Sind: Hvorfor er Folket i Kalifornien saa venligsindede mod Folket i Utah? Hvorfor føler de sig ikke foranledigede til at forfølge os, som Folket i Illinois og Missouri gjorde? Jeg svarer: Fordi Folket i Kalifornien er bekjendt med vort Folks sande Karakter og Sindelag.

Man bør erindre, at de Sidste-Dages Hellige kom til Kalifornien et Aar, førend nogen af dem satte sin Fod paa den store Saltsødals Jordbund. Mange af os er uden Tvivl bekjendte med Historien om det gode, gamle Skib „Brooklyn", der med et Selskab Hellige ombord sejlede rundt om Syd-Amerikas Sydspids paa sin Rejse henimod det stille Havs Kyst. Dette Skib, der forlod New-York den 4. Februar 1846, ankom til Yerba Buena, nu San Francisko, den 31. Juli samme Aar.

Lad mig ogsaa minde Eder om, at formedelst den Medvirken og Indflydelse, som de Sidste-Dages Hellige, der ankom til Kalifornien med Skibet „Brooklyn", ydede, blev den lille mexikanske Landsby Yerba Buena til den nuværende Storstad San Francisko. Saaledes ser man, at Mormonerne ikke alene grundlagde Salt Lake City, men tillige

hjalp til med at grundlægge hin store By ved Pacific-Kysten, som saa mange har besøgt under Verdensudstillingen i Sommer.

Disse første angelsaxiske Nybyggere — disse Mormoner — var Mænd og Kvinder, der besad en god Karakter — den store Majoritet i hvert Fald — og mange af de ældre Indbyggere i Kalifornien erindrer deres værdige Exempel og kan meddele den opvoxende Slægt, hvad Slags Folk Mormonerne var.

Første Kolonister i San Joaquin Dalen.

Vi kunde endvidere spørge: Hvem var det, der anlagde den første Koloni i San Joaquin Dalen, det smukke Landomraade, der for nærværende Tid tæller syv af de mest frugtbare og tiltrækkende Amter i hele Kalifornien? Det var nogle af det Selskab af Sidste-Dages Hellige, der kom til Kalifornien med Skibet „Brooklyn"; thi medens nogle af dem grundlagde San Francisco, bosatte andre Medlemmer af det mindeværdige Selskab sig i San Joaquin Dalen, hvor de grundlagde den første Farmerkoloni ved Stanislaus-Floden.

Disse første Mormoner ved Stillehavskysten skabte sig et Minde, der aldrig vil forglemmes. Af hvilken Grund? Fordi de var Kristne. Disse Mormoner — Mænd og Kvinder — var ægte Kristne. De var komne fra Staterne New-York, Massachusetts, Maine og andre Steder, i deres Søgen efter et Sted, hvor de kunde leve i Ro og Fred og faa Lov til at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende. Og da de kom til deres Bestemmelsessted i det fjerne Vest, vedblev de at leve det kristelige Liv, som Folket i Kalifornien nu roser dem for. Disse Kjendsgjerninger laa til Grund for de smigrende Bemærkninger, som repræsentative Borgere gjorde angaaende Utah og dets Folk ved vore „Utah Dage", der fejredes i Kalifornien dette Aar.

Sex Maaneder efter at Skibet „Brooklyn" ankom til Yerba Buena, kom der et andet Selskab Mormoner til Kalifornien — til det sydlige Kalifornien. Man vil erindre, at Staten er inddelt i, hvad man kalder Syd-Kalifornien og Nord-Kalifornien, med de to Storbyer San Francisko mod Nord og Los Angeles mod Syd som de respektive Hovedcentrer for hver af disse to Hovedinddelinger. Medens de Hellige, der kom med „Brooklyn", bosatte sig i det nordlige Kalifornien og bidrog til at sætte de kommunale Foretagender i disse Egne ind i det rette Spor, saaledes efterlod „Mormonbataillonen"s Medlemmer deres Præg i Syd-Kalifornien.

Mormonbataillonen ankom til San Diego omtrent sex Maaneder førend Præsident Brigham Young og hans Pionerselskab ankom til Store Saltsødalen. Oberstløjtnant Cooke, en af dem, der kommanderede Mormonbataillonen paa dens faktisk enestaaende Marsch over Ørkenen — en Marsch absolut uden Sidestykke — gav, da han kom til Kalifornien, sine Soldater af denne Bataillon det allerbedste Skudsmaal. Jeg vil læse et Uddrag af, hvad han skrev, under Dato den 31. Januar 1847:

„Den kommanderende Oberstløjtnant gratulerer Bataillonens Medlemmer i Anledning af deres Ankomst i god Behold til det stille Havs

Kyst og deres over to Tusind Mil lange Marsch. Forgjæves skal man søge i Historien efter en lignende Infanterimarsch, af hvilken Halvdelen tilbagelagdes gjennem en aldeles øde Egn, hvor der kun fandtes Barbarer og vilde Dyr, eller over Ørkener, hvor der paa Grund af Vandmangel ikke findes et levende Væsen. Her har vi næsten haabløst arbejdet med at grave dybe Vandbrønde — som Rejsende i Fremtiden vil nyde godt af. Uden Vejviser eller nogensomhelst Vejledning har vi gjennemkrydset disse Vildmarker og vovet os ud paa vidt udstrakte, ubeboede Sletter, hvor Vand ikke fandtes under mange Marscher. Med Brækkestang og Hakke og Øxe i Haand har vi hugget os Vej over Bjerge, der tilsyneladende trodsede alt, undtagen Vildgeden, samt banet os Vej gjennem faste Klipper, nogle af dem ikke saa brede som vore Vogne. Garnisonen af Sonoras, koncentreret indenfor Tuscons Mure, standsede os, og vi drev dem ud tilligemed deres Artilleri. Men vor Omgang med Byens Borgere var blottet for selv den mindste Uretfærdighedsgjerning."

Mormonbataillonen i Kalifornien.

Lad mig nu henlede Eders Opmærksomhed paa det Faktum, at det var ingen særdeles vanskelig Opgave for General Kearney og Kommandør Stockton at overvinde Kalifornien, der hidtil havde været under Mexiko, thi de Forenede Stater havde en bedre udrustet Armee end Mexiko. Saa maa der ogsaa tilføjes, at den angelsaxiske Race i mange Henseender er Mexikanerne overlegen. Men da Mormonbataillonen kom til Kalifornien, hvor de senere hen blev afmønstrede, fandt de Folk, der var vrede, fordi de var blevne overvundne. Jeg indbilder mig, at deres Følelser var omtrent lig dem, der greb mig som lille Dreng i Danmark ved Tanken om, at mine Landsmænd var blevne slaaede af Tyskerne — det er svært vanskeligt for os at nære de bedste Følelser mod dem, der har slaaet os. Mexikanerne var ligeledes blevne overvundne af Amerikanerne; og det er sandsynligt, at den almindelige Mexikaner ikke kunde indse, at det var retfærdigt. Hvorfor kom Amerikanerne og tog Mexikanernes Land fra dem? De forstod ikke den virkelige Aarsag til Krigen og kunde ikke fatte de diplomatiske Indviklinger, der var forbundne med den. De vidste simpelthen og forstod, at Amerikanerne var komne og havde taget denne Del af Landet i Besiddelse, samt at de nu kontrollerede Affærerne og med Magt regjerede over dette deres tilvungne Landomraade.

Alt dette kunde Mexikanerne ikke udholde; derfor var de vrede. Nu, hvad hændte? Mormonbataillonen kom ikke til at deltage i nogen Kamp. Præsident Brigham Young havde sagt, at ingen, som frivillig meldte sig til Hæren — efter at Regjeringen havde stillet den Fordring til vort Folk, at de skulde afgive 4 eller 5 Kompagnier til Tjeneste under Krigen — skulde falde i noget Slag, hvis de vilde have Tillid til Herren; og ingen af dem faldt, men nogle døde under Rejsen af almindelige Dødsaarsager. Dette var i Sandhed en mærkelig Forudsigelse

af Præsident Brigham Young, men dens Opfyldelse beviste, at han i Sandhed var en Profet.

Ved deres Ankomst til Kalifornien behandlede disse de overvundne Indvaanere med Retfærdighed og tog tilbørligt Hensyn til de Omstændigheder, i hvilke de var stillede. Mormonsoldaterne var moralske og hæderlige Mænd, der lærte deres Medmennesker Ædruelighed og ærlige Principper. De var venligsindede mod Mexikanerne, der snart erfarede, at den Behandling, de var Gjenstand for, endog var bedre end den, de udøvede mod hverandre indbyrdes.

Hvad blev Følgerne? Mormonbataillonens gode Opførsel og moralske Liv i Kalifornien var Aarsag til, at mange af Indvaanerne i deres Hjerter blødgjordes mod Amerikanerne. Formedelst deres Imødekommenhed og ærlige Vandel hjalp disse Mænd til at fordrive det Had imod Amerikanerne, der forhen existerede blandt Folket. Thi disse Mænd var ikke alene Soldater, men flere af dem var ogsaa Ældster, hvoraf mange var blevne hjemkaldte fra deres respektive Missionsfelter for at deltage i Udvandringen, men nu blev indkaldte til at tjene Regjeringen som Soldater — hvilket altsaa bragte dem til Kalifornien. De lod sig hverve til deres Lands Forsvar og endvidere for at beskytte deres Trosfæller mod Intriger og politisk Underfundighed — ifølge vort Syn paa Sagen.

I Aaret 1851 grundlagde de Sidste-Dages Hellige Byen San Bernardino i det sydlige Kalifornien. For nogle faa Uger siden havde jeg Lejlighed til at besøge denne By og at høre nogle af de ældre Borgeres Udtalelser angaaende de Sidste-Dages Hellige, som de havde lært at kjende i hine tidligere Dage. San Bernardino er nu en By med omtrent 20,000 Indvaanere. Mormonpionerer, under Ledelse af Apostlene Amasa M. Lyman og Charles C. Rich, Ældste Jefferson Hunt og andre, kom dertil fra Store Saltsødal. Vort Folk forblev i San-Bernardino indtil Aaret 1858, da de vendte tilbage til Utah paa Grund af den saakaldte Buchanan Krig. Jeg erfarede, at nogle af de gamle Nybyggere i San Bernardino næppe kunde finde Lovord nok til at udtrykke deres Agtelse for og hvor meget de sætter Pris paa Mormonfolket, der grundlagde deres smukke By. Amtet San Bernardino er for Tiden i Omfang det største i de Forenede Stater.

Fader Caballerias' Ros.

Følgende Uddrag er fra den katolske Fader Juan Caballerias' Historie over San Bernardino-Dalen, udgivet i San Bernardino i 1902:

„Det var henimod Slutningen af Krigen mellem de Forenede Stater og Mexiko, at et Regiment til Tjeneste i de Forenede Staters Armee blev hvervet blandt „Mormonerne". Dette Regiment blev bekjendt som Mormonbataillonen. Efter Soldaternes Tilbagekomst fra Mexiko indkvarteredes de for en Tid i det sydlige Kalifornien; og her modtog de deres endelige Afsked fra Tjenesten. De var lovlydige og gudfrygtige Mænd, der erhvervede sig Folkets Agtelse i Kalifornien. San Diegos Borgere fandt dem i Sandhed saa dygtige og elskværdige som

Naboer, at en Generalansøgning blev sat i Omløb, undertegnet af alle Byens Indvaanere, med Anmodning om, at Mormonsoldaterne skulde nedsætte sig permanent som Borgere i deres Midte; og mange af dem forblev ogsaa i den Del af Kalifornien".

„Det er ikke Hensigten i dette Kapitel at kritisere eller diskutere med Hensyn til Læresætninger, Trosbekjendelser eller de Omstændigheder, der forvoldte, at Mormonkirken kom i Konflikt med de Forenede Stater. Det er tilstrækkeligt at sige, at Mormonerne, der først kom til San Bernardino-Dalen, var ypperlige Kolonister. De var Farmere, Mekanikere og Haandværksmænd i de forskjellige Fag. Med Hensyn til materielle Fordele raadede der hos dem fuldstændig Lighed. Der fandtes hverken Rigdom eller Fattigdom blandt dem. Det System, paa hvilket Mormonkirken blev grundlagt, var rent patriarkalsk, og det udøvedes saavel i Mormonfolkets religiøse og sociale Omgang med hverandre som i deres Familieliv. De var yderst konservative, og formedelst deres Selvbevidsthed hverken ønskede de eller taalte de Indflydelse udefra eller andres Indblanding. Som en Kommune var de ærlige, flittige, lovlydige, og den yndige Dal blomstrede med vidunderlig Frugtbarhed. Kirkens Love var tilstrækkelige til at ordne alle offentlige Anliggender, indtil Statens Love blev anordnede. Al mindre indbyrdes Uenighed blev fremlagt for Kirkens Raad og afgjort ved Voldgift. Der gaves ingen Appel til nogen anden Domstol. Deres moralske Opførsel var uangribelig. Lediggang, Drukkenskab, Hasardspil og Last var ikke kjendt blandt dem førend senere hen i Tiden, da Folk af en anden Klasse kom og blandedes med dem. Saadan var Folket, som koloniserede San Bernardino Amt. Lad Berømmelse og Hæder blive given dem, som Berømmelse og Hæder tilfalder."

I Ingersolls »Century Annals of San Bernardino County«, udgivet i Aaret 1904, læser man under Overskriften: „Mormonernes Karakter" følgende: „Et almindeligt Skudsmaal angaaende Mormonkolonisterne, der grundlagde Byen San Bernardino, og som tog virksom Del i Amtets Organisation, beviser, at de var flittige, fredelige Borgere — og oprigtige med Hensyn til deres religiøse Overbevisninger.... Deres Samvirkningsmethode, deres Stræbsomhed og ligefremme Levevis stod i skarp Modsætning til den Hjælpeløshed og de ofte planløse Foretagender, der gjorde sig gjældende hos mange af deres ikke-mormonske Naboer. I Løbet af sex Aar — fra den Tid, de kom til Egnen, 1851—52, indtil deres Bortgang, 1857—58 — havde de opbygget en selvstændig By, opført to Adobe Skolehuse, Raadhuset, adskillige substantielle Butikker, en Melmølle, tre Savmøller samt anlagt gode Landeveje. En stor Del af de 36,000 Akres Land, som de kjøbte, havde de opdyrket; de havde ogsaa plantet Frugthaver og Vingaarde. Et lignende Antal Ikke-Mormoner kunde visselig ikke have udrettet mere. Mormonerne havde ligeledes bevisliggjort, at mindre Landejendomme ikke alene var en Mulighed, men at de tillige var indbringende der paa Egnen, hvor Landet hidtil omtrent udelukkende var bleven brugt som Græsgang for Kreaturer; og de havde banet Vejen for de

mangfoldige „Kolonier", som hele Tiden har spillet saa stor en Rolle med Hensyn til vort „Sydland"s Velstand."

Den samme Forfatter siger endvidere: „Ved Unddragelsen i 1857—58 af flere Hundrede Mormonnybyggere faldt San Bernardino Amts Folkemængde betydeligt. For Amtets Vedkommende virkede denne Unddragelse som et lammende Slag. Endskjøndt andre Kolonister kom til Amtet — Kolonister, der følte sig tiltrukne dertil paa Grund af den Lejlighed, der nu tilbød sig til at kunne kjøbe opdyrket Land for mindre, end hvad de foretagne Forbedringer ved Landbruget, Opdyrkningen, oprindelig kostede — var de dog ikke i den samme Klasse som Mormonnybyggerne, hverken hvad angaar Energi eller Karakter i det hele taget."

En velvillig Stemning overfor vort Folk.

Jeg tror ubetinget, at blandt Flertallet af Folket i det sydlige Kalifornien er den Stemning, der udtrykkes ved eller som gjennemstrømmer de Citater, jeg har oplæst, almindelig med Hensyn til denne Sag. Skildringen er aldeles ikke overdreven. Faktisk kunde meget af lignende Natur med Sandhed siges desangaaende.

Det er mig en Fornøjelse at kunne nævne disse Kjendsgjerninger som en Del af Mormonismens Frugter, thi „Træet kjendes paa Frugten". Disse er sikkerlig gode Frugter, ikke sandt? I kan nu uden Tvivl fatte Aarsagen, hvorfor Folket i Kalifornien altid har følt sig saa godt stemt mod vort Folk, som praktisk var de første af den angelsaxiske Race, der bosatte sig ved Stillehavets Kyst — førend Kalifornien som Stat existerede.

Jeg ønsker ikke at dadle nogen; men selv som Selvforsvar stiller jeg undertiden Sammenligninger mellem os og anderledes troende, thi, som allerede bemærket, det er mig en Forargelse, at vi i Verdens Øjne ikke skal være berettigede til at kaldes Kristne, naar det staar saa klart for mig, at vi har levet og lever et betydeligt bedre Kristenliv end dem, der er saa hadefulde mod os.

Og nu lidt angaaende vor egen Salt Lake City. Under en Tidsperiode af henved 11 Aar, nemlig fra 1847—1858, da omtrent alle Territoriets Indbyggere var Sidste-Dages Hellige, var Salt Lake City en ren Mønsterby paa Moralitetens Omraade. Mangfoldige af dem, der rejste gjennem Utah paa Vej til Kalifornien i 1849 og de nær paafølgende Aar, udtalte deres Forundring over, at der fandtes et sligt kristent Samfund her i Bjergenes Dale — thi gjennem Rygter, der var satte i Omløb i de østlige Stater, var de nemlig ført bag Lyset og havde indbildt sig, at her blandt Klippebjergene vilde de i Stedet for gudhengivne Kristne finde en organiseret Røverbande. Er vi ikke stolte af Salt Lake Citys Historie i den Tid, da de Sidste-Dages Hellige havde fuld Kontrol her? Jeg er stolt blot ved Tanken derom.

Men da Johnstons Armee ankom til Utah i 1858, sporedes der strax en stor Forandring. De fleste af disse Soldater paaberaabte sig at være Kristne — men det var en ganske anden Type Kristne end de Sidste-Dages Hellige. Denne Armee blev af de Forenede Staters Re=

gjering sendt til Utah med det specielle Formaal for Øje, at de ved Vaabenmagt skulde „reformere" Mormonerne. Men i Stedet for at reformere Mormonerne opnaaede de desværre paa Grund af deres lastefulde Væsen og Fremgangsmaade at skabe sig en langtfra misundelsesværdig Rekord. Drukkenskab, Usædelighed, Hasardspil og mange andre afskyelige Onder, der indtil den Tid var ukjendte i disse fredelige Dale, indførtes af disse „Reformatorer". At rense den moralske Atmosfære og billedlig talt gjenløse Byen fra den Forbandelse, der hvilede paa den, og som disse foregivne Kristne — uægte Kristne — var Aarsag i, krævede flere Aars ihærdigt Arbejde, efterat disse Soldater havde forladt Territoriet.

Omsider kom dog bedre Dage, og naar jeg siger „bedre Dage", taler jeg af personlig Erfaring. Det var i 1866, at jeg først saa denne vor By. Soldaterne, jeg lige nu har omtalt, var gaaet til andre Dele af Landet. De Forenede Stater havde under Borgerkrigen Brug for dem andetsteds, og det er en besynderlig Kjendsgjerning, at General Johnston og andre, der af Regjeringen blev sendt til Utah for at underkue de Hellige og opbryde den i Henhold til falske Rapporter existerende „Mormonrebellion", senere sluttede sig til Sydstaternes Forbund og saaledes i Virkeligheden selv blev Oprørere.

Tilstanden forbedret.

Efter Soldaternes og deres mest intime Følgesvendes Bortrejse blev Salt Lake City atter i en mere inderlig Betydning af Ordet „de Helliges Stad". Ligesom i Begyndelsen herskede der nu en vis Tryghed for Liv og Ejendom. De fleste af Eder er uden Tvivl godt bekjendte med Stillingen her blandt os fra hin Tid til nu.

Med Jernbanens Anlæg til Utah i 1869 — til Salt Lake City i 1870 — kom der atter en Mængde Ikke-Mormoner af den Slags, som enhver Kommune maa ønske sig fri for at have i sin Midte, til Salt Lake City og andre Byer i Utah for at bo der. Med dem fik tillige alskens Last Indpas i Utahs Hovedstad og fornemste Byer, som man finder det i større Byer overalt i Verden. Ikke des mindre havde vi en sammenlignelsesvis ren By indtil 1890, da de saakaldte „Liberale" ved de politiske Valg gik af med Sejren i Salt Lake City og overtog Bestyrelsen af Byens Anliggender og tillod Lasten uhindret at drive sit Væsen indenfor de konventionelle Former, under hvilke Lasten bliver praktiseret i andre større Verdensbyer. Selve det liberale Parti var ikke ved Magten ret længe, men Politikere, der i moralsk Henseende „haltede" svært, har desværre siden hin Tid haft stor Indflydelse blandt os i Henseende til kommunal Lovgivning i Byernes Styrelse. Vi tør imidlertid sige uden mindste Frygt for Modsigelse, at altid, naar de Sidste-Dages Hellige har faaet Lov at være i Fred, har de opvist et rent, moralsk, kristent Samfund, og jeg forsikrer Eder om, at for de Sidste-Dages Helliges Vedkommende vilde en Tilbagevenden til de oprindelige Byforhold med den personlige Tryghed, vi nød i tidligere Dage, være højst velkommen.

Det er ikke ret ofte, jeg taler om noget saadant; men som man kan se, forsøger jeg paa at tydeliggjøre den store Forskjel, der existerer mellem den „uskrømtede Tro", sand Kristendom, samt de Frugter, den frembringer, og de Frugter, som en paataget Kristendom, med sit „udvortes Skin", bærer. Som Modsætning til Mormonismen hentyder jeg ikke til nogen særskilt Sekt, men blot i det hele taget til den Tilstand, der raader blandt den Klasse af saakaldte Kristne, der forsøger paa at berøve os Rettigheden til at bære dette Navn. (Fortsættes.)

Onsdag den 15. November 1916.

Efteraarskonferencen i Salt Lake City.

Hovedmøderne ved Halvaarskonferencen i Salt Lake City blev afholdt Fredag den 6., Lørdag den 7. og Søndag den 8. Oktober. I Forbindelse med Konferencens Hovedmøder blev der afholdt flere vigtige Præstedøms- og Foreningsmøder, saasom Halvfjerds-Kvorumernes Konference, den kvindelige Hjælpeforenings Konference og Søndagsskole-Forbundets Konference, hvilken som sædvanlig blev afholdt i Tabernaklet Søndag den 8. Oktober Kl. 7 Aften.

Skjøndt det Fredag den 6. Oktober var øsende Regn, og det havde regnet flere Dage i Forvejen, saa at Gader og Veje var opblødte, var Tabernaklet dog aldeles fyldt ved det første Mødes Begyndelse. Næsten alle Kirkens præsiderende Autoriteter var tilstede, blandt disse 7 Missionspræsidenter. Professor A. C. Lund, en Søn af Præsident Anthon H. Lund, der af Kirkens Præsidentskab blev beskikket som Direktør for Tabernakelkoret efter Professor Evan Stephens' Fratrædelse fra denne Stilling, ledede Sangen, og Professor J. J. Mc. Clellan spillede Orgelet, hvis Toner brusede ud over den mægtige Forsamling. Præsident Joseph F. Smith holdt som sædvanlig Aabningstalen. Han udtalte sin Glæde over, trods Vejret, at se Tabernaklet fyldt. Han talte opmuntrende til de Hellige og formanede alle til at ære de Pagter, de havde indgaaet med Herren, saa at de kunde modtage hans Riges Velsignelser. Præsident Anthon H. Lund, første Raadgiver til Kirkens Præsident, talte dernæst. Han omtalte udførligt Vigtigheden af, at de Hellige holder Sabbaten hellig og ofte gaar til Nadvermøderne for at deltage i den hellige Nadver. Derved vilde Troslivet styrkes og de Hellige modtage rige aandelige Velsignelser. Han sagde, at Administrationen af Nadverens Sakrament, som Kristus indstiftede før sin Korsfæstelse, var en vigtig evangelisk Ordinance; idet de Hellige modtog det brudte Brød som et Symbol paa Frelserens brudte Legeme og nød af Kalken som et Symbol paa hans udgydte Blod, bevidnede de for Faderen, at de vilde holde de Befalinger, som Frelseren har givet os.

Ved Mødet Kl. 2 talte Præsident Charles W. Penrose, anden

Raadgiver til Kirkens Præsident. Han bar sit Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission og Evangeliets frelsende Kraft. Præsidenten for de tolv Apostles Kvorum, Francis M. Lyman, fremholdt Forskjellen mellem passivt og aktivt Medlemsskab i Kirken. Apostel Heber J. Grant formanede Brødrene, som havde ledende Stillinger indenfor Kirken, til ikke at blive trætte i Udførelsen af de dem paalagte Pligter.

Om Lørdagen var det straalende Solskinsvejr. De af Kirkens ledende Brødre, som talte ved de to Lørdagsmøder, nævnede de rige Velsignelser, som Herrens lydige Børn vilde modtage.

Søndag den 8. Oktober var saavel Tabernaklet som Assembly Hall og et stort Telt, der var oprejst ved Oplysnings-Bureauet, fyldt til Trængsel saavel ved Formiddags- som ved Eftermiddagsmødet. Henved 20,000 Mennesker befandt sig indenfor Tempelpladsen under disse Møder. De ledende Brødre, som talte, berørte mange vigtige evangeliske Emner. Kirkens præsiderende Biskop, C. W. Nibley, advarede de Hellige paa det alvorligste mod at leve over Evne og gjøre Gjæld. Evangeliet er ligesaa vel givet os til vor timelige Frelse som til vor aandelige.

Ældste Heber J. Grant foreslog Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslagene vedtoges enstemmigt.

I Forbindelse med Biskop Nibleys Formaning til de Hellige om at vogte sig for Gjæld udtalte Præsident Smith følgende Ord: „Jeg ønsker nu kun at sige dette til Eder: Kom ud af Gjæld; forbliv ude af Gjæld! Pantsæt ikke Eders Hjem eller Eders Land. Modsæt Eder al Umaadeholdenhed og vær et fornuftigt og ædrueligt Folk. Vær forstandige og maadeholdne i Eders Adspredelser og lad Eders Fornøjelser være uskyldige og Eders Morskab ren. Kortspil er et Onde. Undgaa alt, hvad der er ondt. Kom Hviledagen i Hu, at I holder den hellig, og ær enhver, som har modtaget guddommelig Autoritet. Hold Eder rene og ubesmittede af Verden. Lad enhver, som kan, avle sit eget Brødstof og opdrætte Kreaturer til eget Kjødforbrug. Beskyt og støt Hjemmeindustrien. Bespot ingen, men udvis Venlighed og Sympati mod alle, og især mod de ulykkeligt stillede."

En dyb Alvor, forenet med den indre Glæde, der besjæler de Hellige, som nyder det Privilegium at overvære Kirkens Konferencer i Salt Lake City, prægede alle Møderne. Sangen og Musikken ved Møderne var som sædvanlig ypperlig og sindsopløftende, og de mangfoldige Tusinder, som overværede Konferencemøderne, blev i Sandhed fødte med Livets Brød og Livets Vand og opmuntrede til at klynge sig til Herren og nøje efterleve Evangeliets Principper, som de blev aabenbarede til Profeten Joseph Smith og er nedskrevne i de hellige Skrifter.

Under Konferencen blev der, som sædvanlig, afholdt et stort skandinavisk Møde i Assembly Hall, Søndag den 8. Oktober, Efterm. Kl. 4. Præsident John Lawrence ledede Mødet. Efter en Sang af det svenske Kor aabnede Ældste Arnt Eng Mødet med Bøn. Af de mange ledende skandinaviske Brødre, som var tilstede ved Mødet, talte Ældste Tobia-

son, forhenværende Præsident over den svenske Mission, Ældste H. P. Folkersen, Ældste Hans A. Pedersen, Præsident for den skandinaviske Organisation i Logan, og sluttelig Præsident Anthon H. Lund og Historieskriver Andrew Jenson. De forskjellige Talere fremhævede de skandinaviske Helliges Ydmyghed overfor Herren og deres Villighed til at bringe Ofre for Guds Riges Sag. Præsident Lund talte udførligt vedrørende Tempelarbejdet og formanede de skandinaviske Hellige til at være nidkjære i at udføre de anordnede Ordinancer for deres afdøde Slægtninge. Han omtalte, hvorledes Herren havde tilkjendegivet sin Nærværelse ved Kirtlands og Manti Tempels Indvielse. Han sagde, at der vilde blive mange Templer byggede herefter paa det amerikanske Kontinent, og at der vilde blive udført et omfattende og mægtigt Arbejde i disse gjennem det tusindaarige Rige. Præsident Andrew Jenson udtalte, at det netop var 50 Aar, siden han ankom til Salt Lake City fra Sæby, Danmark. Rejsen havde varet 5 Maaneder, og de sidste 1000 engelske Mil af den var foregaaet med Oxekjøretøjer. Det var under meget prøvende Omstændigheder, at denne Rejse foregik, og mange døde under Rejsen. Taleren betonede, hvilken vedvarende Fryd og Glæde det giver at tjene Herren.

De forskjellige smukke Musik- og Sangnumre, som udførtes ved Mødet, blev meget paaskjønnede af de tilstedeværende.

Det vellykkede skandinaviske Konferencemøde sluttedes med Afsyngelse af en Sang og Bøn af Ældste C. Dahlquist.

Efteraarskonferencen i Kristiania.

De Sidste-Dages Helliges halvaarlige Konference afholdtes i Lokalet i Osterhausgaten 27 og indledede Fredag Aften den 6. Oktober med en Aftenunderholdning, der var arrangeret af Kristiania Grens Sangkor under Ledelse af Korets Dirigent, Broder Otto M. Bruun.

Konference-Mødet Lørdag den 7. Oktober, Kl. 8,30 Aften.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Fader vor i Himlen" og Bøn af Broder Johan Larsen, hvorefter Salmen: „Guds Aand som en Ild", blev sunget. Præsident Adolph M. Nielsen bød de tilstedeværende velkommen. Han udtalte sine Følelser med Hensyn til, at denne Konference indtraf samtidig med Kirkens Konference i Salt Lake City, og omtalte de Velsignelser, der følger dem, som deltager i Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden.

Missionspræsident Hans J. Christiansen benyttede en Del af Tiden og udtalte sine Følelser med Hensyn til Betydningen af Konference-Forsamlingerne saavel i de forskjellige Missionsdistrikter i Verden som i Zions Land. Disse Konferencer var til gjensidig Belæring og Opmuntring for de Hellige. Salmen: „Israels Haab paany oplives", blev sunget, hvorefter Ældste Carl Andersen afgav Rapport om Stillingen

i Drammens Gren. Ældste Niels Olsen fra Drammen udtalte sin Glæde over at arbejde for Herrens Sag.

Til Afvexling blev Sangen: „I Kristo er Lyset oprunden" sunget af Missionspræsident Christiansen.

Ældste Frantz Olsen aflagde Rapport over Stillingen i Larvigs Gren og udtalte sin Glæde over det Hverv, der var anbetroet ham. Det fremgik af de givne Rapporter, at de nævnte Grene var i en trivelig Forfatning, og at Udsigten for Fremtiden er god.

Missionspræsident Christiansen udtalte sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter; han læste fra Mormons Bog angaaende Bøn og Bønnens Nødvendighed. De oprigtiges Bønner vilde blive bønhørte, og Herren vilde delagtiggjøre sine Hellige i de Gaver, der vilde være til størst Velsignelse for dem.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Lover din Herre, o Zion, din Konge med Ære" og Taksigelse af Ældste Hans C. Pedersen.

Søndagsskole-Konferencen.

Søndag den 8. Oktober, Kl. 10 Form., afholdtes Søndagsskole-Konference. Den aabnedes med Salmen: „Vær velkommen, Søndag Morgen" og Bøn af Bestyrer Johan Larsen. Salmen: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung", blev nu sunget, hvorefter der blev afgivet Rapport fra Drammens Grens Søndagsskole af Broder Carl Andersen, fra Frederiksstad Grens Søndagsskole af Broder Martin Halvorsen, fra Larvigs Grens Søndagsskole af Broder Frantz Olsen og fra Kristiania Grens Søndagsskole af Bestyrer Johan Larsen; af Rapporterne fremgik det, at Skolerne var i en god Forfatning. Mange fremmedes Børn besøgte Skolerne i de forskjellige Grene, og Udsigten for Fremtiden var den bedste.

Efter Afsyngelse af Salmen: „Hvilken smuk og yndig Morgen" udførte de forskjellige Klasser i Kristiania Grens Søndagsskole et meget stemningsfuldt og særdeles godt Program, der viste Børnenes Dygtighed og Lærerpersonalets Flid. Den teologiske Klasse repræsenteredes af Broder Oskar R. Lindbo.

Præsident Adolph M. Nielsen udtalte sin Tilfredshed med det udførte Program. Han omtalte Søndagsskolearbejdet i Zion og allevegne, hvor Kirken har oprettet Søndagsskoler, og gjenkaldte i Erindringen Søndagsskolen i Kristiania, som den var i hans Ungdom. Han foreslog derpaa Søndagsskolens Bestyrelse og Lærerpersonale til Opholdelse.

Missionspræsident Christiansen udtalte sine Følelser i Anledning af det givne Program; Svarene udviste, at Børnene var vel underviste i Evangeliets sande og frelsende Principper. Han nedbad Herrens Velsignelse over Bestyrelsen, Lærerpersonalet, Børnene og samtlige tilstedeværende.

Søndagsskole-Konferencen sluttedes med Salmen: „Velsign, o Gud, dit Folk" og Taksigelse af Broder Henrik Petersen.

Konference-Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Kl. 2 fortsattes Konferencen med Afsyngelse af Salmen: „Saa sikker en Grundvold“ og Bøn af Broder Jacob Jansen, hvorefter Salmen: „Atter kraftig saltes Jorden“. Et Barn, tilhørende Broder Henrik Petersen, blev velsignet af Missionspræsidenten.

Ældste Martin Halvorsen aflagde Rapport over Stillingen i Frederiksstad Gren og bar sit Vidnesbyrd om de Velsignelser, Herren vilde tildele sine trofaste Hellige.

Ældste Hans C. Pedersen talte om Evangeliets Gjengivelse ved Engles Besøg og henviste til Joh. Aab. 14 : 6, 7 og Dan. 2 : 44, 45.

Til Afvexling blev Salmen: „Om af Trængsel Du maa prøves“ sunget, hvorefter Præsident Adolph M. Nielsen afgav Rapport fra Kristiania Gren og en samlet Halvaars-Rapport fra hele Konferencen. Der var 15 døbte og 12 Børn velsignede, 4 ordinerede, 3 emigrerede, 6 døde og 1 udelukket af Kirken. Det totale Medlemsantal i hele Konferencen (medregnet Præstedømmet og Børn under 8 Aar) er 1031, hvoraf 181 er Børn under 8 Aar. Der var uddelt 4450 Skrifter og solgt 117 Bøger, 235 fremmede Familier var besøgte, og Missionærerne havde haft evangeliske Samtaler med mange enkelte Individer.

Missionspræsident Hans J. Christiansen foreslog nu til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Bønner: Kirkens Generalautoriteter; fremdeles Ældste George F. Richards, Medlem af de tolv Apostles Kvorum, som Præsident over den europæiske Mission; Hans J. Christiansen som Præsident over den skandinaviske Mission; Niels F. Green som Oversætter og Medredaktør af „Skandinaviens Stjerne“ og Fred H. Heese som Missionssekretær; fremdeles Adolph M. Nielsen som Præsident over Kristiania Konference og Forstander for Kristiania Gren, med Ældste Hans C. Pedersen som Medhjælper.

Præsident A. M. Nielsen foreslog derpaa Ældste Carl Andresen som Forstander for Drammens Gren, Ældste Frantz Olsen som Forstander for Larvigs Gren og Ældste Martin Halvorsen som Forstander for Frederiksstad Gren. Alle Forslagene vedtoges enstemmigt.

Missionspræsidenten omtalte den vanskelige Stilling, som de skandinaviske Lande for Tiden befandt sig i, og troede, at hvis Stillingen forværredes, vilde de fleste Missionærer blive hjemkaldte; han henstillede derfor til det lokale Præstedømme at være forberedt derpaa.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Kom, Hellige, fremad og frygter ej“ og Taksigelse af Broder Olaf L. Olausen.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „I Østen stiger Solen op“ og Bøn af Broder Martin Halvorsen. Koret sang: „Vildledte Sjæl, som gaar“ osv.

Ældste Frantz Olsen udtalte sin Glæde over at tilhøre Kirken og være anset værdig til at bære sit Vidnesbyrd til Menneskene om Evangeliets Gjengivelse.

Søster Ruth Madsen sang en Solo, hvorefter Præsident A. M. Nielsen talte om Betydningen af Navnet „Mormon“. Han sammenlignede Forholdene i vor Tid med Forholdene paa Kristi Tid, omtalte de amerikanske Urindvaaneres Historie og bar sit Vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Troværdighed.

Koret sang til Afvexling „Priser Gud“, hvorefter Missionspræsident Christiansen stadfæstede Rigtigheden af de foregaaende Taleres Vidnesbyrd. Han omtalte en Del af „Mormonismens“ Grundsætninger samt Kirkens uforlignelige Organisation. Som vigtige Grundsætninger i Evangeliet nævnede han Troen paa Gud som vor himmelske Fader og Troen paa Forløsningen ved Kristus. Han omtalte Menneskenes Forudtilværelse og Hensigten med vor nuværende Tilværelse. Paa en tydelig Maade forklarede han Evangeliets forskjellige Principper for de tilstedeværende og fremholdt enkelte vigtige historiske Punkter vedrørende Evangeliet og dets Gjengivelse i disse de sidste Dage. Sluttelig bad han Herren velsigne alle de oprigtige af Hjertet, at de maatte finde Sandheden.

Mødet sluttedes med, at Koret sang: „Fuld af Gjerning er min Dag“ og Taksigelse af Ældste Hans C. Pedersen.

Grensmødet Mandag Aften.

Mandag den 9. Oktober, Kl. 8½ Aften, afholdtes et Grensmøde i Forbindelse med Konferencen. Salmen: „Salems Konges Præstedømme“ blev sungen, hvorefter Broder Reidar Jacobsen holdt Aabningsbønnen. Salmen: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung“, blev nu sunget. Efter at Præsident Nielsen havde gjort nogle Bemærkninger, udførte de unge Mænds og de unge Kvinders Forening et godt og oplivende Program. Salmen: „Blomstre som en Rosengaard“, blev nu sunget. Præsident Nielsen foreslog derpaa de forskjellige Grensautoriteter til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Bønner. Alle Forslag vedtoges. Præsident Nielsen udtrykte sin Tilfredshed med Ungdomsforeningens gode Arbejde.

Søster Ruth Madsen sang: „Den sidste Rejse“.

Missionspræsident Christiansen udtalte ligeledes sin fulde Tilfredshed med Ungdomsforeningens Virksomhed og Bestræbelser. Han forklarede Betydningen af Ordet „Vidnesbyrd“ og formanede de Hellige til at opfylde deres Pligter som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og at udvise Taalmodighed i Livets Prøvelser. Mødet sluttedes med Salmen: „Nærmere, Gud, til Dig“, og Taksigelse af Søster Magnhild Madsen.

Mødet Tirsdag Aften.

Tirsdag den 10. Oktober, Kl. 8,30 Aften, afholdtes den kvindelige Hjælpeforenings Konference, som aabnedes med Salmen: „Fader vor paa Himlens Trone“ og Bøn af Søster Mina Larsen. Salmen: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger“, blev dernæst sunget. Præsidentinde Mina Christiansen aflagde Rapport om Foreningens Stilling og forklarede

Emnet: „Giv og tag". Begge hendes Raadgivere, Mina Larsen og Jenny Friis, samt Foreningens Kasserer, Søster Meeg, udtalte sig om deres Gjerning og bar deres Vidnesbyrd med Hensyn til Evangeliets Værk. Efterat nogle Foranstaltninger indenfor Organisationen var foretagne, blev Salmen: „Saa sikker en Grundvold" sunget. Præsident A. M. Nielsen gjorde nogle rosende Bemærkninger i Anledning af de givne Rapporter, hvorefter Missionspræsident Christiansen udtalte sin store Tilfredshed med den kvindelige Hjælpeforenings Arbejde og sagde, at Kristiania kvindelige Hjælpeforening var Numer 1 i den skandinaviske Mission baade med Hensyn til Medlemsantal og finansielle Anliggender. Han opmuntrede Søstrene til vedvarende trofast Virksomhed.

Konferencen sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Hav Tak for Profeten, Du sendte", og Taksigelse af Ældste H. C. Pedersen.

Oscar R. Lindbo,
Skriver ved Konferencen.

Polens Frigjørelse som selvstændig Stat.

En fælles-kejserlig Proklamation blev Søndag den 5. November udstedt gjennem Generalguvernementet i Lublin, hvorved det erklæres, at det store Landomraade af det forrige Kongerige Polen, der nu beherskes af de forenede østrig-ungarske og tydske Vaaben, vil blive organiseret som et selvstændigt Kongerige med arveligt Monarki og konstitutionel Forfatning. Denne Proklamation vil rimeligvis medføre store politiske Fordele for Polen, selv om det skulde blive muligt for Rusland at fravriste Centralmagterne det polske Landomraade, som de har besat; thi den russiske Regjering har paa et tidligere Stadium under Krigen erklæret at ville give Polakkerne en selvstændig fri Forfatning efter Krigen. De stridende Parter har nemlig under Krigen været lige interesserede i at bejle til Polakkernes Gunst og i at forsikre Polakkerne om, at de kun vilde deres Velfærd. Der er imidlertid næppe Tvivl om, at Centralmagterne agter at gjenoprette Kongedømmet Polen saa hurtigt, som en slig Organisation under Krigsforholdene lader sig gjennemføre. Det polske Folk, der ikke har existeret som selvstændig Nation siden Polens tredie Deling i 1795, er begejstret over Proklamationen, og der hersker almindelig Jubel over de lysere Fremtidsudsigter.

Ordlyden af Proklamationens første og væsentlige Del er følgende, som vi gjengiver efter „Politiken":

„Hans Majestæt Kejseren af Østrig og apostolisk Konge af Ungarn og Hans Majestæt den tyske Kejser er, baaret af fast Tillid til deres Vaabens endelige Sejr og ledet af Ønsket om at føre de polske Omraader, der af deres tapre Hære med svære Ofre er fravristet det russiske Herredømme, en lykkelig Fremtid i Møde, blevet enige om af disse Omraader at danne en selvstændig Stat med arveligt Monarki og konstitutionel Forfatning. Nærmere Bestemmelser om Kongeriget Polens Grændser forbeholdes det at træffe. Det nye Kongerige vil i Tilslutning til de to allierede Magter finde de Garantier, som det behøver til fri Udfoldelse af sine Kræfter."

I Forbindelse med Gjenoprettelse af et nyt Kongerige Polen har Østrig-Ungarns Kejser, Franz Joseph, besluttet „i det Øjeblik, da den nye Stat opstaar..... ogsaa at tilstaa Galizien Retten til selvstændigt at styre sine Landsanliggender i saa fuldt Maal, som dette staar i Samklang med dets Tilhørighed til Statsenheden og dennes Trivsel, og dermed at byde Galiziens Befolkning Garantien for dens nationale og økonomiske Udvikling".

I Warschau blev Proklamationen vedrørende Polens Gjenoprettelse som Kongerige først oplæst paa Tysk, Kl. 12 Middag, Søndag den 5. Novbr., i Kolonnesalen paa Slottet af Generalguvernør Beseler og derefter paa Polsk af Grev Hutten Czapski.

Proklamationerne er nu udstedte. Den vanskeligere Opgave staar tilbage, nemlig Gjennemførelsen af de lovede Reformer, men det tør haabes, at Polen og Galizien, hvilke Landes Befolkninger har lidt saa meget under Krigen, snart maa gaa lysere Dage i Møde i politisk Henseende saavel som i alle andre Henseender; særlig maa det haabes, at det gjengivne Evangeliums klare Sollys snart maa skinne for Folkene i disse Egne, saa at der bliver givet dem Lejlighed til at blive delagtiggjorte i Evangeliets Naadegaver og Guds Riges herlige Velsignelser.

Maaske Krigen vil medføre for disse Folk, hvad de ikke kunde opnaa i Fredstid, nemlig: politisk Frihed, hvoraf Religionsfrihed og al Samfunds-Frihed i høj Grad er betinget. Som Sidste-Dages Hellige er vi paa særlig Vis interesserede i Religionsfriheden i de forskjellige Lande, og det viser sig altid, at den religiøse og den politiske Frihed er nøje forbundne; dette er ganske naturligt, thi Mennesket er ikke et Dobbeltvæsen, der i verdslig Henseende kan leve eet Liv og i religiøs Henseende et helt andet. Det er en af de vigtige Lektier, som Samfundet maa lære, at Kristi sande Evangelium kræver en naturlig og forstandig Gudsdyrkelse, som er i Overensstemmelse med de bedste og frieste Principper, efter hvilke Menneskene kan indrette sig paa Samfundslivets forskjellige Omraader.

Niels J. Green.

Ankomne Missionærer. Carl H. Løhdefinck fra Provo, Utah, beskikkes til at virke i Aarhus og Aalborg Konferencer, og Peter R. Johansen fra Salt Lake City, Utah, beskikkes til at virke i Kristiania Konference. — Vi ønsker disse Brødre hjertelig velkommen og nedbeder vor himmelske Faders Fred og Velsignelse over dem i deres Virksomhed i den skandinaviske Mission.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)